

Una dintre cele mai populare și mai apreciate destinații turistice din ultimul timp, îndeosebi pentru turiștii din România, este Cappadocia, un loc misterios și fermecător din îndepărtata Anatolie. Fie că alegi un drum cu autocarul din România, prin Çanakkale, Troia, Pergam, Kusadasi, Selçuk, Pamukkale, sau cu avionul până în Antalia și apoi cu autocarul, până în inima Anatoiei, traseul este impresionant, căci îți oferă o experiență inedită de îmbinare a vechilor tradiții și vestigii ale Antichității cu miracolul actualei dezvoltări economice a Turciei, în care dictonul „omul sfințește locul” se aplică cu prisosință în fiecare clipă, căci dintr-o zonă stearpă și aridă turcii au făcut o adevărată grădină.

Și totuși, eu înclin spre prima variantă a deplasării, cea cu autocarul, iar motivul s-ar putea să vi se pară puțin ciudat, cel puțin la prima vedere și asta pentru că puțină lume știe că traseul pe care vi-l propun merge de fapt pe urmele strămoșilor noștri, traco-getodacii, dar și al vlahilor, adică al valahilor, de fapt al românilor. Traversând Dunărea peste Podul Prieteniei, lung de 2,8 kilometri și construit între 1952-1954, de către inginerii ruși Andreev și Rudomazin, sprijiniți de doi ingineri români, făcând parte din „școala lui Anghel Saligny”, Alexandru Lungu și Constantin Stegaru, intrăm în Bulgaria, un alt teritoriu locuit în Antichitate de traco-daci.

Este cunoscută povestea regelui dac Dromichete, a cărui reședință se afla pe malul bulgăresc al Dunării și care în secolul al patrulea î.Hr. a reușit să reziste atacurilor marelui Imperiu Macedonean al lui Alexandru cel Mare. Avansând în amonte pe valea râului Iantra, afluent al Dunării, după ce admirăm superbul Pod Belenski de la Biala, ajungem repede la Veliko Târnovo, oraș încântător din inima Bulgariei, capitala celui de-al doilea țarat bulgar, de fapt al Țaratului Vlaho Bulgar fondat în 1185 de dinastia românească a Asăneștilor, care prin Petru și Asan s-au răsculat împotriva Imperiului Bizantin, punând bazele unui stat feudal puternic, consolidat timp de două secole, până în 1392 când este cucerit de Imperiul Otoman. Mai mult, fratele celor doi fondatori ai dinastiei (Petru și Asan), „craiu Iovan” este considerat întemeietorul orașului Craiova, viitoarea cetate a Băniei. După intrarea în Turcia, trecând pe lângă Edirne, vechiul Adrianopole, se ajunge la Strâmtoarea Dardanele (Çanakkale în limba turcă), care separă Europa de Asia. Numele de Dardanele vine de la Dardanus, fiul lui Zeus și al Electrei, un alt erou cu origini traco-dace, considerat strămoș al troienilor.

Troia sau Illion, adăpostește una dintre cele mai vechi și mai înfloritoare civilizații antice, care s-a dezvoltat pe țărmul Mării Egee între mileniul al IV-lea î.Hr. și secolul al IV-lea d.Hr. și a rămas în istorie prin celebrul „Război Troian”, conflict militar între greci și troieni, descris de Homer în capodoperele sale Iliada și Odiseea, în care un rol esențial l-a avut celebrul „cal troian”, un cadou otrăvit oferit de greci, care i-au determinat apoi pe comentatori să dea naștere dictonului că „în greci nu trebuie să ai încredere mai ales atunci când îți oferă daruri”. Interesant este faptul că, după distrugerea Troiei, pe la 1180 î.Hr., supraviețuitorul troian Enea ajunge la Roma, punând bazele „orașului etern”, așa cum ne dezvăluie marele poet latin Virgiliu în Eneida ceea ce ne face să înțelegem că de fapt dacii și romanii erau frați de sânge, vorbind aceeași limbă.

CAPPADOCIA. Țara cailor frumoși

Continuându-ne drumul prin podișul înalt al Anatoliei, prin Pergam, Smirna (Izmir), Efes, Laodiceea, Pamukkale (castelul de bumbac), vom întâlni alte civilizații de sorginte traco-dacă, precum hitiții, cu fabuloasa lor capitală Hatusa, frigienii din Laodiceea sau lidienii din Sardes. Toate acestea ne duc cu gândul la cele Șapte Biserici ale Apocalipsei, menționate în Apocalipsa Sfântului Ioan, scrisă pe Insula Patmos, înainte ca marele evanghelist să-și găsească sfârșitul în vechea cetate a Efesului.

Ele sunt în ordine: Efes, Pergam, Smirna, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea. Și astfel ajungem la Cappadocia, veche regiune hitită, cucerită de pereșii lui Darius I și Xerxes în secolul al VI-lea î.Hr. și căreia aceștia i-au spus Katpatuka, adică „Țara cailor frumoși”. Trecând dincolo de granițele istoriei, ceea ce te fascinează în Cappadocia este relieful său unic, cu celebrele stânci vulcanice, sculptate de natură în cele mai bizare forme, „coșurile de zâne”, locuințele ascunse printre stânci și orașele subterane incredibile unde localnicii se ascundeau de invadatori, folosite și de primii creștini pentru a scăpa de „prigoana anticreștină a romanilor”, aici locuind o vreme îndelungată chiar și primii „părinți ai bisericii creștine”, sfinții ierarhi cappadocieni Vasile, Grigore și Ioan.

Acest peisaj aproape selenar, unic în lume și plin de mistere nu poate fi admirat mai bine decât printr-o plimbare cu balonul cu aer cald, realizată la răsăritul soarelui, căci înălțarea balonului, odată cu soarele îți creează o stare de bine și de îmbogățire spirituală, apropiindu-te parcă de „Împărăția cerurilor” a lui Dumnezeu. Dar nu putem încheia acest scurt periplu anatolian fără a-i aminti pe celebri „derviși rotitori” de la Iconium (Konya), discipoli ai marelui poet, filozof și teolog persan Mevlana, amintindu-ne parcă de nu mai puțin spectaculosul „dans al călușarilor” români, moștenit din vremuri imemorabile de la aceiași bravi înaintași traco-daci, întărindu-ne astfel convingerea că și în îndepărtata Cappadocie suntem tot la noi acasă.

Mihai Pastiea